

det uhyggelige Optog nærmede sig: først Politimesteren og Præsten, saa Bøddelen med hvide Handsker paa og Rakkerknægtene i Hælene, tilsidst den bagbundne og barhodede Forbryder mellem to Sluttere. Efter Dødsdommens Oplæsning blev der spurgt ham af Politimesteren, om han havde noget Ønske, som endnu kunde opfyldes. Han bad da, om han maatte se sin Mor endnu en Gang. Den gamle Kone blev saa hentet derop fra Landsbyen af en Politibetjent, og da hun var bleven ført frem for Sønnen, stod de en Tid stumme overfor hinanden og slog deres Øjne ned. Men saa gik den bagbundne Mand tættere ind til sin Mor og bøjede sit kridhvide Ansigt ned imod hende. Det tog sig for Mængden ud, som om han vilde kysse hende; men istedet bed han hendes Næse af. Og da han havde spyttet den blodige Klump fra sig, raabte han ned over hende, der var segnet om paa Jorden: »Det er min Tak, Mor, fordi du ikke revsede mig, dengang jeg var et ondt Barn! Du er den skyldige, og jeg forbander dig!« Derpaa knælede han ned for Præsten og bad om hans Velsignelse.

Den Historie — fortsatte han — havde hans egen fromme Mor engang fortalt ham, da han som Dreng havde forset sig og faaet en streng Straf. Den gjorde et mægtigt Indtryk paa hans Barnesind, og han havde siden ofte genfortalt den til Folk, der ikke